

θέντων εἰς τὴν σκηνήν, μὲ μίαν αὐτενέργειαν καὶ εὐ-
ρεῖαν ἀντίληψιν περὶ τῆς τέχνης.

Ἀπὸ τὰ παρασκήνια.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν, ὡς γνωστὸν, διάφορα
τράστ. Σαρδελῶν, σιδηροδρόμων, καυσοῦλων. Εἰς
τὴν Ἑλλάδα ἀποκτῶμεν ἐντὸς ὀλίγου τὸ πρῶτον
τράστ: Ἐπιθεωρήσεων. Οἱ τρεῖς συγγραφεῖς τῶν ἀ-
ποτυχόντων «Παναθηναίων», ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀπο-
τυχόντος «Πανοράματος» καὶ ὁ ἀντιλήπτωρ εἰς πᾶσαν
θεατρικὴν τῶν ἄλλων ἀτυχίαν κ. Λάσκαρης κατιδόντες
τὴν κατάπτωσιν τῆς ἐπιθεωρήσεως συνωμολόγησαν
καὶ συναπεφάσισαν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως νὰ
τέρψουν — ἢ μᾶλλον νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν — τὸ Ἀ-
θηναϊκὸν κοινόν, συγγράφοντες ἐν κοινότητι πνεύμα-
τος δύο κατ' ἑτος ἐπιθεωρήσεις, δύο ὑπερέττας, τρεῖς

φάρσας καὶ ἱσορίθμους κωμωδίας, κατὰ παραγγελίαν
καὶ δι' ὅλους τοὺς θιάσους, μὲ ἔρους συγκαταβατι-
κοῦς. Ἐν τῇ καταναλῶσει τὸ κέρδος. Ἡ δημοσπονδία
τοῦ Ἀττικοῦ ἄλατος (καλαμποურიών, τετραστήων
κλπ) ὑπόσχεται νὰ ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸ θέατρον κάθε
ἄλλον μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν πεντάδα. Καὶ αὐτὸ λέγε-
ται «Φιλολογικὴ εὐσυνειδησία», νέον σύμπτωμα τῆς
ἀσθενείας τῆς ποσοστίτιδος. Ἀλλὰ δὲν ἔννοοῦν, οἱ
εὐλογημένοι, ὅτι χάνεται οὕτω ἡ προσωπικὴ ἐκάστου
ὀντότης, συγγεομένης τῆς πνευματικῆς τῶν δράσεως
μέσα εἰς τὸν Καιάδα τῆς συνεργασίας; Ἀλλ' ἔχι.
Ἐλθρομονήσαμεν ὅτι τοιουτοτρόπως ὁ καθένας ἐξ αὐ-
τῶν θὰ φορτώνη τὰς ἀνοήσιας τοῦ εἰς τὴν καμποῦραν
τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ διατὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ μὴ
προσλάβουν καὶ τὸν ἀληθῶς ἐξυπνὸν καμποῦρον κ.
Λεζέ, ὅστις θὰ ἦτο καταλλήλोटτος μὲ τὸ ἀνάστημά
του ὡς σηματοφόρος τῆς πενταπλῆς συμμάχιας;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἀληθινὸν κόσμημα τοῦ φύλλον μας ἡ εἰκὼν, ἣν δημο-
σιεύομεν, τῆς Α. Β. Υ. τῆς προικιλίσσης Ἑλένης, θυ-
γατρὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μὲ τὸ πλοῦσιον καὶ γρα-
φικὸν ἐγγράφιον ἔνδυμα τῆς Μακεδονίας, τὸ τόσῳ θαυμα-
σθὲν κατὰ τοὺς χοροὺς τοῦ Ἀνελίου τῶν Ἑλληνίδων εἰς
τὸ Στάδιον. Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐνδύματος ἐγένετο τῇ ἐπι-
βλέψει τῆς καλλιτέχνιδος κ. Ἑλένης Γεωργαντιῆ, ἡ δὲ
φωτογραφία ὑπὸ τοῦ κ. Μπούκα.

Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἡσφάλισεν ἀντὶ 150,000 λι-
ρῶν τὴν Μητροπόλιν τοῦ Οὐντεμίνστερ ἐναντίον τῶν ἐξ
ἐνδεχομένου βομβαρδισμοῦ τῶν Γερμανικῶν Ζέπελιν
κινδύνων.

— Ἡ αἰτήσις τοῦ Ἀνατὸλ Φῶνς ὅπως καταταχθῇ
ὡς στρατιώτης ἐγένετο δεκτὴ. Ὁ νεοαττικὸς πεζογράφος
τῆς Γαλλίας γράφει: «Εἶμαι ὑπερήφανος διότι θὰ γίνω ἀ-
πλοῦς στρατιώτης. Ἄν εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς δὲν
μοῦ ἐπιτρέπετο νὰ ὑπηρετήσω τὸν τόπον μου ὑπὸ τὴν
στολὴν τοῦ στρατιώτου, πιστεύω ὅτι θὰ ἀπέθνησκα ἀπὸ
τὴν λύπην μου.»

Κατόπιν προσκλήσεως συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ γρα-
φεῖον τοῦ Πολυτεχνείου οἱ Καθηγηταὶ τῆς σχολῆς τῶν
Καλῶν Τεχνῶν καὶ τινες τῶν ἐν Ἀθήναις καλλιτεχνῶν.

Ὁ πρόγκηψ Νικόλαος, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς, τοὺς
προέτρεψε νὰ ἐξαγοσθῶν συντόμως, νὰ δώσουν τὴν ἐντύ-
πωσιν ὅτι κατὰ τὴν νέαν περίοδον τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος,
μετὰ δύο ἐνδόξους πολέμους, πρέπει καὶ ἡ τέχνη νὰ
ἀνθήσῃ καὶ εἰς προσεχῇ ἔκθεσιν νὰ δείξωμεν ὅτι ἡ Ἑλ-
ληνικὴ καλλιτεχνία αἰοιοδοξεῖ καὶ ἐργάζεται καὶ παράγει.
Ὁ πρόγκηψ προσέθεσεν, ὅτι ἤδη διὰ τῆς ἰσχύσεως τῆς
μονίμου Παναθηναϊκῆς ἀποδεικνύει καὶ ἡ Πολιτεία τὸ
ἐνδιαφέρον της, θὰ καταβάλῃ δὲ καὶ αὐτὸς πᾶσαν προσπά-
θειαν διὰ νὰ ἐνισχύη τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ καὶ

τοὺς λόγους τὸν φιλοτέχνητον πρόγκηπον, ἐμπνεομένους
ἀπὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν ἐν
Ἑλλάδι, ἤκουσαν μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως οἱ καλλιτέ-
χνη, ἔσπευσαν δὲ νὰ τὸν διαβεβαιώσουν ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ
ἐξαγοσθῶν, ἀναποκρινόμενοι εἰς τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ καὶ
τῆς Πολιτείας.

Μετὰ τοῦτο ὁ πρόγκηψ ἐξήγησε τὰς διευθύνσεις τῶν
ἐξαγοστήριων τῶν καλλιτεχνῶν διὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ, ἤρ-
χισε δὲ ἀμέσως τὰς ἐπισκέψεις του. Συνοδευόμενος ὑπὸ
τοῦ ζωγράφου κ. Χατζοπούλου μετέβη εἰς τὰ ἐξαγοστήρια
τῶν γλυπτῶν κ. κ. Τόμπρου καὶ Ζευγολή, ὅπου παρέ-
μεινεν ἐπὶ πολὺ ἐξετάζων τὴν ἐργασίαν των.

Ὁ πρόγκηψ ἐξεφράσθη μὲ πολλὴν αἰσιοδοξίαν διὰ τὴν
πρόοδον, τὴν ὅποιαν ἐπετέλεσεν ἐσχάτως ἡ Ἑλληνικὴ
τέχνη, δὲν ἐφείσθη δὲ λόγων ἐνθαρονητικῶν πρὸς τοὺς
καλλιτέχνας. Ἀτυχῶς ὅμως δὲν εἶχον κληθῇ ὅλοι.

Μετὰ δεκαετὴ ἀπουσίαν εἰς τὸ Παρίσι, ἦλθεν ὁ
ζωγράφος κ. Στέλιος Μηλιάδης, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τῆς
ἐκεῖ διαμονῆς του, εἶδεν ἐπανειλημμένως τὰ ἔργα του
γινόμενα δεκτὰ εἰς τὸ Σ α. λ. ὄν, καὶ ἤκουσε τὰς εὐμενε-
σταῖς κρίσεις. Ἐν τελευταίῳ του ἔργον παριστάει Βελ-
γικὸν τοπεῖον μετὰ βροχὴν, ἡγοράσθη παρὰ τῆς προγκη-
πίσης Μαρίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Μηλιάδης, μετὰ μικρὰν διαμονὴν ἐνταῦθα,
ὅπου ἦλθε νὰποκομίῃ μερικὰς σπουδὰς ἀπὸ τὴν Ἑλλη-
νικὴν φύσιν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἔχει ἐγκα-
τεστημένον καὶ τὸ ἐργαστήριόν του

— Διωρίσθησαν εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, καθηγήτρια τοῦ
κλειδοκυμβάλου ἡ δεσποινὴς Αἰδὰ Ἐλλαμπίου, διπλωμα-
τοῦχος τῆς «Μάϊστερ-Σιούλε» τοῦ Ὠδείου τῆς Βιέννης
καὶ τέως βοηθὸς τοῦ διδασκάλου καθηγητοῦ Γκοντόφοκη.
Διδασκάλισσα τῆς μονοψάλidis ἡ δις Ἡλέκτρα Παπαγεωρ-
γακοπούλου, βοηθητικὴ διδασκάλου τοῦ κλειδοκυμβάλου
ὁ κ. Σπ. Φαραντᾶτος, Γ. Ἀγαπητὸς καὶ ἡ δις Νέλλη Ἡ-
πίτη, βοηθητικὴ διδασκάλισσα τοῦ βιολίου ἡ δεσποινὴς
Ἀντιγόνη Κορίδα.

Εἰς τὴν καθηγήτριαν τοῦ Ὠδείου κ. Νίναν Φωκὰ ἀπε-
νεμήθη ὁ τίτλος ἐφόρου τῆς μονοψάλidis.

— Ἡ μικτὴ χορωδία τοῦ Ὠδείου Λόττερε ἐτοιμάζει
τὸ ὁρατόριον «Ρέκβιεμ» τοῦ Κερουμπίνι. Ἡ δεσποινὴς
Ρύττερε τῆς Ρυθμικῆς γυμνασιακῆς κατῆρισε τέσσαρας
τάξεις, εἰς τὴν ἀνωτέραν τῶν ὁποίων θὰ ἀσκῶνται καὶ
μεγαλύτερα τῆς ἡλικίας τῶν 15 ἐτῶν κοράσια.

— Ὁ πρόγκηψ Νικόλαος ἐφιλοτέχνησεν ὁ ἴδιος τὴν
παράστασιν τῆς σφραγίδος τῆς «Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως».
Εἶνε ἐν ὧραϊον Ἑλληνικὸν τοπεῖον, τοῦ ὁποίου δεσπόζει
μία ὑψηλόκορμος ὁρὸς καὶ ἓνα βουνό. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν
σφραγίδα φέρεται ἐν ἡμικυκλίῳ ἡ ἐπωνυμία «Φιλοδασικὴ
Ἐνωσις», ἀπὸ κάτω δὲ δύο κλάδοι, δάφνης καὶ πλατάν-
του, εἶνε συνδεδεμένοι ἀριστοτεχνικὰ δι' ἑνὸς στεφάνου.

— Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον θὰ δοθῇ μία μονόπρα-
κτος ὅπερα τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας τοῦ Ὠδείου κ.
Μαροῦκ «Ἡ Κορινθιακὴ ἐκδίκησις». Τὸ ἔργον ἐπαίχθη
εἰς τὰς Βουξέλλας καὶ εἰς τὸ «Ἀντριάνο» τῆς Ρώμης
καὶ ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Τὸ λιμπρέττο μεταφράζεται ἤδη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν.
Τὴν ὁρχήστραν θὰ διευθύνῃ ὁ ἴδιος συνθέτης.

Ὁ διάσημος Γάλλος γλύπτης Ροιτὲν προσέφερεν εἰς τὸ Βρετανικὸν ἔθνος συλλογὴν ἔργων του. «Πράττει τοῦτο— ἔχου— εἰς ἐνδείξιν τοῦ θαυμασμοῦ μου πρὸς τοὺς ἡρωάς σου». Τὰ ἔργα ἀνέχονται εἰς εἴκοσι καὶ εἶχον ἐσχάτως ἐκτεθῆ ἐν Λονδίῳ.

— Εἰς Λονδὶνον ἐπωλήθη κατ' αὐτὰς συλλογὴ ἀρχαίων βιβλίων ἀνήκουσα εἰς τὸν κόμητα Πέμπροκ, ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων. Ἐν βιβλίῳ τῆς συλλογῆς ταύτης, τὸ «Μακρόβιον», ἐκτυπωθὲν ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1472 ὑπὸ τοῦ Ζάνσον, ἐπωλήθη ἀντὶ τεσσαρὰ κοίτα χιλιάδων φράγκων.

— Ἰκαναὶ εἶνε αἱ ζητῖαι, αἵτινες ἐπλήθον εἰς τὸν ναὺν τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων ἐκ τῶν βολίδων, ὡς ἔροινεν ἐπ' αὐτοῦ Γερμανικὸν ἀερόπλοισιν. Ἐξ μικροῦ δοκοῦ τῆς στέγης τοῦ βορείου σολέα συνετρίβησαν. Ἡ στέγη ἐπίσης διεσχίσθη, τὰ μολύβδινα στεγάσματα ἀνελύθησαν καὶ τὸ χρωματιστὸν ὑάλωμα, τὸ περιστρέφον τὸ ὁρολόγιον τοῦ βορείου σοῖα, ὑπέστη πολλὰ ρήγματα ἀπὸ σφαίρας.

— Ἐφρονεῖσθι μαχόμενος ὁ Ἑορτίστος Ψυχάρης, ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἔργονος τοῦ Ρενάν καὶ υἱὸς τοῦ κ. Γ. Ψυχάρη. Τὰ φιλολογικὰ πρωτόλειά του ἐνεφανίσθησαν πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἡ «πρόσκλησις εἰς τὰ ὄπλα» ἦτο τὸ καλλίτερον ἔργον του, νομιστικὸν τοῦ πατριωτικοῦ φρονήματος τῆς νέας γενεᾶς.

★

Ἐπαγγέλθη μετὰ πολυετὴ ἀπουσίαν ὁ κ. Σαγιαζῆς εἰδὲ κὼς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν φιλολογίαν τῶν Βαλκανικῶν λαῶν, ἣν κατὰ βάθος ἐμελέτησε καὶ δι' ἐπισκέψεως τῶν Κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ διὰ φοιτήσεως εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου.

— Μετὰ πενταετὴ ἐν Μονάχῳ ἐγκατάστασιν ἐπαγγέλθη, ἔνεκα τοῦ πολέμου, ἡ καλλιτέχνης δεσποινὶς Φοίβη Κομπούλου, ἀδελφὴ τοῦ φίλου καλλιτέχρου κ. Β. Κομπούλου. Ἡ δεσπ. Κομπούλου εἰσράσθη κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῆς λίαν ἐπιτυχῶς, διατελέσασα μαθήτρια τοῦ καθηγητοῦ Μαρτέκιου, ὁλίγον δὲ πρὸ τοῦ πολέμου ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Μονάχῳ Μουσείου τῆς εἶχε ἀναθέσθ νὰ κάμῃ προσωπογραφίαν τοῦ Γκαίτε ἀντὶ ἀμοιβῆς 800 μάρκων. Ἰδιαίτερον ἐπιδοσὶν ἔχει εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ἔργων μεγάλων καλλιτεχνῶν. Μία Ἀποκαθ' ἡλώως τοῦ Ροῦπες προεκάλεσε ἐλικορὴν θαυμασμόν.

— Ὁ υἱὸς τοῦ αἰμανήστον Γύζη, γλύπτης ἐν Παρισίοις ἀλλὰ Γερμανὸς ὑπήκοος, μετέχει τοῦ πολέμου ὡς ἔφεδρος. Ἐνεκα τοῦτου ἠναγκάσθη νὰ ἀφίση ἡμιτελεῖς μέγα γλυπτικὸν ἔργον, εἰς ὃ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἠσχολεῖτο.

— Εἰς τὴν Κέρκυραν συνέστη καλλιτεχνικὴ εἰσφορά, ὑπὸ τὸν ἀφελὴ τίτλον «Συντροφία τῶν Ἑννηά». Μὲλη εἶνε ἰσάριθμοι λόγοι καὶ καλλιτέχνη, σκοπὸς δὲ τῆς συντροφίης ἐστὶ ἀντιρροφίαν ἐναντία στὴν ἀμάθεια, ποὺ ἐπικρατεῖ στὴ μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Θὰ ἐκδίδῃ ἡμερολόγιον, θὰ διδῇ διαλέξεις καὶ συναυλίας, θὰ διοργανώῃ ἐκδόσεις — ἂν ἤξη ἐννοεῖται. Οἱ «Ἑννηά» σὺντροφος εἶναι οἱ κ.κ. Κ. Θεοτόκης, Α. Μουσοῦρης, Α. Πορφύρας, Κ. Χατζόπουλος λογογράφου, ἡ κ. Εἰρήνη Λενδρινού γραμματεὺς — Δ. Γαϊτάνης, Μ. Ζαφειρόπουλος, Κ. Παρθένος, ζωγράφοι, Σ. Σαμάρας μουσουργός.

— Ἀπέθανεν ἐν Γενεῇ ὁ Ἀλέξανδρος Ἀγγελινός, ἀριστος ἐρασιτέχνης βαρβιτιστής, διαπρέψας εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν εἰς τὴν μουσικὴν κίνησιν τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἀγγελινὸς ὡς κύριον ἐπάγγελμα εἶχε τὸ Τραπεζιτικόν.

— Ἡ κ. Γαλιτεία Καζαντζάκη ἡ θέλησεν ἐν τῷ «Λυκίῳ τῶν Ἑλληνίδων» νὰ διδάξῃ τὰ μέλη αὐτοῦ — διότι ἡ διὰ ἄλλους εἶχε χαρακτηρὴ ἀθηνεϊκῆς διδασκαλίας — ἐμφανίζουσα τοὺς νεωτέρους μαλλιαροὺς ποιητὰς καὶ διηγηματογράφους, διότι μόνον αὐτοί, κατὰ τὴν φασὴν γνῶμην τῆς, ἀντιπροσωπεύουν τὰ νεοελληνικὰ γράμματα, ἀφ' οὗ δρᾶμα κοὶ μυθιστόρημα δὲν ὑπάρχουν ἐν Ἑλλάδι, ἄξια νὰ τὴν ἀπασχολήσουν. Εἰς τὴν λίσταν τῶν ὀνομάτων ἄντι ἀπνευστὶ παρέταξεν, φηγουσάουσαν διάφοροι φίλοι συμμαχικοί, ἐνθ' ἄλλα ὀνόματα δοκιμωτάτων λογοτεχνῶν, ἀπὸ σκοποῦ ἀποσιωπῶνται τελείως. Καὶ αἱ ἀφελεῖς Ἀθίδες τοῦ

Λυκείου ἤκουσαν διάφορα μετρίωτα ποιήματα, ἀναγινόντα τὰς προσηγηθείας κρίσεις τῆς ὁμηλικῆς, ἡ ὁποία τὰ ἀνεκέρειζεν «ἀριστοτεχνήματα». Καὶ οὕτω «εἰς μίαν καὶ μόνην ὥραν» ἐξώφλησε μὲ τὸς ποιητὰς, διὰ νὰ παρονοίσῃ εἰς «προσεχὴ διδασκαλίαν καὶ μερικὸς διηγηματογράφους. Νομίζομεν ὅτι τὸ Λυκίον, τὸ ὅποσον ἐδέχθη νὰ στεγασθῇ τοιαύτας κριτικολογίας, ἔπρεπε νὰ προκηρύξῃ, διὰ νὰ εἶνε ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι θὰ ἐγίνετο ὁμιλία διὰ τοὺς «μαλλιαροὺς συγγραφίμους» καὶ ὅχι γενικῶς περὶ τῶν «συγχορῶν Ἑλλήνων συγγραφέων», ἀφ' οὗ ἦτο ἡ ὅλη ὁμιλία ἐν ἀποπνευματικῶν θυμῷ τῆς γνωστῆς κ λ ι κ ας.

Ἡ κ. Καζαντζάκη ὁμιλοῦσα εἶχε τὸ ὕψος συγχορῶν ἐν αἰδοῦσιν κακοκρινόμενον. Τινὲς τῶν ὑπὸ κρίσιν ποιητῶν παρίσταντο λίαν συγκεκριμένῳ διὰ τὸν... ἐπιμνημόσυτον λόγον. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὡς τὸ θαυμασιώτερον ποίημα τῆς ἀναγενηθείσης Ἑλλάδος θεωρεῖ ἡ κ. Καζαντζάκη τὸ Τραγούδι τῆς «τάβλας» Μ. Ἀγγέλη, τὸ ὅποσον ἔμεινεν ἱστορικὸν διὰ τὴν κομμικότητα τῆς φρασσεολογίας του.

— Ὁ ἐνταῦθα Γάλλο - Ἑλληνικὸς Ἱατρικὸς Σύνδεσμος διωργάνωσε μουσικὴν καὶ φιλολογικὴν ἐοπερὶδα ὑπὲρ τῶν ἐν Γαλλίᾳ τραυματιῶν. Τὸ πρόγραμμα ἐκτελέσθη ἐπιτυχῶς. Ἡ δνὶς Ζερβὸς ἀπήγγειλεν Ὁδὴν πρὸς τοὺς Γάλλους τραυματίας τοῦ κ. Νισβάν, λήγουσαν μὲ μὲ μίαν ἀνταπόδοσιν τοῦ στίχου τοῦ Μιστρᾶλ «Ἄν πρόκειται νὰ πεθάνομε γιὰ τὴν Γαλλίαν κλπ.» Αἱ λέξεις «μάχητα - ἀνάρθρα - ἀντίκρυα - αἱμάτων» ἐν τῇ μεταφράσει εἶνε παρσφοναί, ἀσχημίζουσαι τὴν ὥραϊαν ἄλλως ὁδὴν. Κατὰ τὰ ἀνεξήγητος ἡ πρὸς μαλλιαρισμὸν τάσις ἀνθρώπων εὐφρῶν καὶ καλοσηθῶν.

Ἡ ἐμφάνισις διὰ πρώτην φορὰν τῆς ἐκ Πειραιῶς δεσ. Κωνσταντοπούλου ἀποφοίτου τοῦ Ὁδείου Γενεῆς, ἐκρίθη ἐνθουσιώδως. Ἐπαλλε μὲ δύναμιν καὶ τέχνην μίαν μουρῶσαν ἐκ τοῦ «Σαμψωνῆ καὶ Δαυιδᾶς» τοῦ Σαῖν - Σὲν καὶ τὰ «Νέφη» τοῦ Ζώρε.

Τὸ δόγμα τοῦ Πορτο - Ρίς «Ζουμπιρί» ἀκαταλλήλοτατον διὰ τοιαύτην πανηγυρικὴν ἐοπερᾶν.

★

Ὁ καλλιτέχνης κ. Στρατηγὸς ἐφιλοτέχνησε τὸ δίπλωμα τοῦ Ἑλλήνου Προσκόπου. Εἰκονίζεται ἡ Πατρίς, στεφανώουσα ἓνα ὀπλίτην ἀναπαύοντον ἐκ τῶν κόπων τῶν δύο πολέμων καὶ διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς δεικνύουσα τὴν Ἄγ. Σοφίαν μὲ τὸ σῆμα «Ἐσὶ ἔτοιμος» Ὁ Βασιλεὺς εἰς δεξ., ὡς Γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν Προσκόπων, ὑπεβλήθη τὸ σχεδιάσμα ἀνέκοραξαι: — Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω: νὰ ἀναπαύεται ὁ στρατιώτης» ἀπ' ἐναντίας τὸν θέλω πάντοτε νὰ ἐργάζεται, χωρὶς νὰ ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ἀντελεσθέντων. Ὁ καλλιτέχνης ἦδη θὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ὡραία καὶ πατριωτικὰ λόγια τοῦ Βασιλέως.

— Θαυμασάων ἐμπνευσαν εἶχεν ὁ Μητροπολίτης Μελεΐκου κ. Παρθένος, νὰ γλυφῇ ἐπὶ τοῦ πελωρίου βράχου τοῦ ὑπερκειμένου τοῦ Σιδηροκάστρου (Δεμίρ - Ἰσάα) ὕψους 60 μέτρων ὑπερμεγέθους δικέφαλος αἰετὸς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Κωνσταντῖνος ΙΒ'». Ἡ ἀπεικόνισις θὰ φανταίη ἐξ ἀποστάσεως δύο ὠρῶν ἀπὸ τῆς πόλεως. Τὰ γράμματα θὰ χαραχθοῦν τεράστια, τριῶν μέτρων ἑκαστον καὶ θὰ χρυσωθοῦν. Ὁ αἰετὸς θὰ ἔχη διαστάσεις 10 μέτρων, θὰ χαραχθοῦν δὲ κλάδοι δάφνης καὶ λόγχη. Τὸ σκάλισμα θὰ στοιχίσῃ 3,000, περισσότερα δὲ τὸ χρῶσθαι. Θὰ εἶνε ἐν μεγαλοπρεπεῖς μνημεῖον τῆς δόξης τοῦ Βασιλέως.

★

Παρεπιδημοῦν εἰς Ἀθήνας, ὁ κ. Ἐρῶτης Ἑλλήν καθηγητὴς τοῦ βιολίου εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Βιέννης, ὅστις θὰ δώσῃ συμπράξει τῆς δεσπ. Πανιᾶ συναυλίαν καὶ ὁ κλειδοκωμβαλιστὴς κ. Εὐσταθίου, ὅστις πᾶντο εἶχε δώσῃ λίαν ἐπιτυχῶς συναυλίαν ἐν Λονδίῳ.

— Εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἐτοιμάζεται, ἐπιμελεῖα τοῦ κ. Σκλίβου, τὸ κοινὸν μελόδραμα «Ἡ ἀρπαγὴ τοῦ Σεραγίου» τοῦ Μόζαρτ.

— Ὁ ἐπιμελητὴς τῶν χειρογράφων τῆς Ἑθν. βιβλιοθήκης κ. Βολίδης λαβὼν ἐντολὴν νὰ περιέλθῃ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ Κοινωτικές, σχολικὰς καὶ μοναστηριακὰς βιβλιο-

θήκας, κατήρτισε κατάλογον βιβλίων καὶ χειρογράφων 30 περίπου βιβλιοθηκῶν, ὧν τὸ περιεχόμενον ἀνέρχεται εἰς 15,000 βιβλία καὶ 1000 χειρόγραφα. Ὑπολείπονται πρὸς ἐξέτασιν αἱ βιβλιοθήκαι Ἄγ' Ὅρους, Κοζάνης, Σιατίστης καὶ Σεργῶν. Ὑπολογίζονται ὅτι θὰ συγκεντρωθοῦν εἰσέτι 10,000 ἐντυπα καὶ 2,500 χειρόγραφα — κώδικας, ὅσους δηλαδὴ ἔχει σήμερον ἡ Ἐθν. Βιβλιοθήκη.

— Ἡ κ. Νίνα Φωκὰ ἔκαμε ἐναρξιν τῶν συναυλιῶν, αἱ ὁποῖαι καθιερώθησαν μεταξὺ τοῦ κέντρου τῶν καθηγητῶν τοῦ Ὁδείου. Ἡ κ. Φωκὰ εἶχεν ἀπέλθῃ τὸ θέρος εἰς Παρίσιον διὰ καλλιτεχνικὴν τουρνέε, ἀλλ' ὁ πόλεμος ἀνιῶς τὴν ἡμποδίσεν. Ἐπρόφθασεν γὰρ δόξῃ μόνον μίαν συναυλίαν ἐν Λονδίῳ, καθ' ἣς ἔδραμε δάφνας μὲ τὸ Ἐλ. ληρικό τραγοῦδι.

Κατὰ τὴν συναυλίαν ἐξετέλεσε πρόγραμμα μεθοδικῶς συντεταγμένον. Χένδελ (τοῦ 17' αἰῶνος), Μότσαρτ κατόπιν Χάινδ καὶ Μπετόβεν, ἔπειτα Μπερίοζ, Δελίβ, καὶ ὡς καταλείβει Ἑλληνικὰ συνθέσεις καὶ δημοτικὰ ᾄσματα. Ἐκ τῶν ᾄσμάτων τούτων τινὰ εἶχον ἐκτελεσθῇ καὶ ἄλλοτε εἴτε ὑπὸ τῆς ἰδίας καλλιτέχνιδος, εἴτε ὑπὸ ἄλλης, ἀλλ' ἡκούσθησαν καὶ πάλιν εὐχαρίστως. Καθ' ὅλην τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ποικίλου προγράμματός της ἔδειξεν ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς ἐκλεκτῆς φωνῆς της καὶ ὑπὸ τὴν ἔσποιν τῆς τέχνης καὶ ὑπὸ τὴν ἔσποιν τῆς ἐκφράσεως, εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόνους φωνῆς λεπτιότητος, ὅσον ἰσχυρὰς εἰς τοὺς ὑψηλοὺς. Τὴν Berceuse τοῦ Μότσαρτ σχεδὸν ὑπεισιπύοντο. Ἀλλὰ εἰς τὸ γαλῆριον ἐκεῖνο ψιθύρισμα ἐννεπῆρχεν ἡ διαύγεια τοῦ τόνου. Ἦτο ἐν ἁμα ἀρχισφαιραντῶν. Πόση δὲ εὐθὺς κατόπιν δύναμις παραστατικότητι εἰς τὴν « Ἀρπαγὴν ἐκ τοῦ Σεραγίου » τοῦ ἰδίου Μότσαρτ. Ἡ Καταδίχη τοῦ Φάνοσι (Μπέρολις) ἐλκυστικότητι, πλήρης δὲ λαογυγισμῶν ἡ ἄρρα τῶν Κωδωνίσκων ἐκ τῆς « Λαμνέ ».

Λιαν ἐνδιαφέρον τὸ Ἑλληνικὸν μέρος τοῦ προγράμματος. Ἐνα τραγοῦδι τοῦ ἐν Πάτραις κ. Αἰαλίου τὰ « Κοράλλια » ἦτο μία ξενικὴ ἔμπνευσις. Ἐπειτα ἦλθε τὸ πεταχτὸ Εὐδύλλιον τοῦ κ. Σαμάρα καὶ ἐν ἀντιθέσει τὸ δεινὸν καὶ βαρὺν « Βασιλόπουλο » τοῦ κ. Καλομοίρου. Κατὰ διάμεσον τῶν δύο, πεταχτὸν εἰς τὴν ἀρχήν, βαρὺ καὶ μελαγχολικὸν εἰς τὸ μέσον, ἡ « Μπαλάντα » τοῦ Λαμπελί. Καὶ τὰ τρία τελευταῖα βάσαν εἶχαν Δημοτικὰ μοτίβα. Τὸ κοινὸν ἐξεδήλωσε, ἡγουμένον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, διὰ παρατεταμένον χειροκροτημάτων τὴν ἐναρξιν τοῦ διὰ τὰ ὄρατα Ἑλληνικά τραγοῦδα, ἣτις ἐπετάθη ὅταν ἡ καλλιτέχνης ἐπαλλε καὶ τέσσαρα δημοτικά, τὸ Λαγι' Ἀρνί, τὴν Διαμνητοῦδα, τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἀλῆ Πασὰ καὶ τοὺς Καλογέρους.

★

Ὁ Γουσταῶς Τερὺ προέτεινεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν νὰ ἀνακηρύξῃ Ἀκαδημαϊκὸν εἰς πλήρωσιν τῆς ἔδρας τοῦ θανόντος Ντὲ Μὲν τὸν μέγαν Βέλγον συγγραφέα Μαίτερυλιν εἰς ἐνδειξὴν ὑπάτης τιμῆς ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας πρὸς τὸ ἡρωϊκὸν Βέλγον. Ὁ Μαίτερυλιν ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἀλλ' ὑπέδειξεν ὅτι ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς ἄλλον Βέλγον, τὸν ποιητὴν Βεραρέν. « Δὲν νομίζετε, ἔγραψεν, ὅτι προτιμώτερον εἶνε ἂν ἀντ' ἐμοῦ ἐξελέγετο ὁ γηραιὸς μου φίλος Αἰμύλιος Βεραρέν; Πρῶτον μὲν διότι εἶνε μεγαλύτερος ἐμοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ δεύτερον διότι ἐνῶ αὐτὶς εἶνε μεγάλος ποιητής, ἐγὼ δὲν εἶμαι εἰμὴ πεσογράφος. Πάντες, ἀρκεῖ μόνον νὰ καταβάλωσιν ὀλίγην ὑπομονήν, δύναται νὰ γράψωσιν ὅσα ἐγὼ ἔγραψα, ἐνῶ οὐδεὶς δύναται νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος ἐπετέλεσεν. Μόνον εἰς ποιητῆς δύναται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ πᾶν ὅ,τι ἡρωϊκὸν καὶ μέγα ἔχει λαὸς τις. Ποῖος ἀρὰ γε Ἑλλήν λόγιος θὰ ἔκαμνε τὸ ἴδιον προκειμένον περὶ Ἀκαδημαϊκῆς ἔδρας;

— Εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην ἐκτίσθη ἐπίτηδες θέατρον διὰ παιδιὰ. Ἰδοὺ μία ἀνάγκη κοινωνικὴ, τὴν ὁποῖαν μόνον οἱ πρακτικοὶ Ἀμερικανοὶ ἐσκέφθησαν. Οἱ θίασοί μας καὶ οἱ κινηματογράφοι ἔπρεπε νὰ δίδουν παραστάσεις ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ παιδιὰ μὲ κατὰλληλα ἔργα, ἥτοι ἐλαφρὰ δράματα, κωμωδίας, πατριωτικὰ σκηνὰς, παντομίμας.

— Ἡντοκτόνησεν ὁ Ἀνὼς κωμωδιογράφος Γουσταῶς Β'. Ἀπὸ τοὺς ἀμπατιρώμας του κρινεῖται ὡς ὁ διάδοχος τοῦ Μολιέρου τῆς Ἀντίας Χόλμπεργκ. Τὸ καλλίτερον ἔργον του εἶπε τὸ « Δύο ἐπὶ δύο τέσσαρα ». Τὸ τελευταῖον ἔργον του « Ἡ φάσσα τοῦ Ἑρωτός » ἀπέτρεχε καὶ εἰς τὴν ἀποτυχίαν ὀφείλεται ὁ θάνατός του.

— Ἡ Α. Β. Ὑψ. ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη καὶ ὁ πριγκίπης Ἀλέξανδρος ἐπισκέφθησαν τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Ε. Ἰωαννιδίου, ἐξ οὗ ἀπεκρίθησαν ἀριστὰς ἐντυπώσεις.

— Ὁ πριγκίπης Νικόλαος ἔγραψε καὶ τρίτον δραματικὸν ἔργον.

— Εἰς τὸ Πειραιῶν Ὁδεῖον ἐδόθη ἡ πρώτη συναυλία, ἥς μετέσχον αἱ κ.κ. Καμπανᾶκη, Ναοῦμ, ἡ δ. Λεμπέιτ καὶ οἱ κ.κ. Μπέμμερ, Σαίφρε καὶ Καλλιγέρης.

— Ἡ Ἀθηναϊκὴ Μουσουλάντα καὶ τὸ Ἀνέκσιον τῶν Ἑλληνίδων καθιέρωσαν μοναχικὰ ἀπογευματινὰ ἐντὸς τῶν οἰκημάτων τῶν χάριν τῶν μελῶν καθ' ἑβδομάδα.

— Περὶ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου δίδεται ἐν τῇ αἰθούρῃ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν συναυλία ἐπὶ τοῦ ἀριστοῦργου διπλωματοῦχου κλειδοκρυψαλιστοῦ soliste κ. Γεωργ. Ἀγαπητοῦ, μαθητοῦ τοῦ κ. Βασενχόβεν. Πρώτην φωνὴν θὰ ἀκούσθῃ κλειδοκρυψαλιστῆς μὲ πρόγραμμα ἐνδιαφέρον καὶ σοβαρὸν, τῶσον ὑπὸ ἔσποιν μοναχικότητος, ὅσον καὶ δυσκολιότητος τεχνικῆς, καίτοι ὁ κ. Ἀγαπητὸς ἡσυχίᾳ ἔλασσε τὴν κ. ὡς ἐν τῇ μουσικῇ, σπουδᾶς ἐπὶ ἐτη αὐτῇ ἀλλ' ἀσχολούμενος καὶ ἐν ἰδιωτικῇ ἐργασίᾳ. Ἐμφυτος καλλιτεχνικὴ κλίσις καὶ ψυχικὴ διάπλασις συνετέλεσαν τὴν εὐκρινῆ ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν μουσικὴν. Κατὰ τὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις του ἀνεγνωρίσθη ἡ λεπτή, ἀτομικὴ καὶ συναρπαστικὰ ἀπόδοσις κ' αἰσιμαῶν συνθέσεων, ὧν τὴν ἀντίληψιν κατέχει κατὰ βάθος. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἔργα τῶν διδασκάλων Μπάχ, Μπαχί, Σοπέν, Λίστ, Μακ-Ντρεβί, Σέν — Σάνς, Ντεμπουσὺ καὶ τῶ ἡμετέρου Ν. Μαντζάρου.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ σοφὸς φιλόλογος Θεόδωρος Παπαδημητριάδης, συγγραφεὺς τοῦ μυθιολογικοῦ ἔργου « Βάσανος τῶν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς προφορᾶς Ἑρασμικῶν ἀποδείξεων ». Ἐδημιούνησε πρὸς τοῖτους εἰς περιοδικὰ ποίλας ἐμβρυονεῖς φιλολογικὰς διατριβὰς.

— Ἡ μικτὴ χορωδία τοῦ Ὁδείου ἐξ 125 προσώπων θὰ ἐκτελέσῃ τὴν προσεσχὴν τῆς Καβαλλέριος, ἐπὶ τὴν διενθύνειν τὸν καθηγητὴν κ. Παπαγεωργίου.

— Κατηρτίσθη κωναστέτο ἐγχώριον ὁργάνων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μπουτινοῦ, τῆς συζύγου του, τῆς δεσπ. Κορυδα καὶ τοῦ βιολεντελίστα κ. Ἀχ. Παπαδημητρίου.

★

Ὁ γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος ἐπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν ἀναφοράν, ὅπως ἐπιτραπῇ νὰ στηθῇ εἰς τὸ προαίμιον τῆς Βουλῆς, ἀνδριάς τοῦ Χαγιάδου Τρικουπί, οὗ τὸ πρόπιασμα κατεσκεύασεν. Ὁ κ. Προδουπουρὸς ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν, ἐπιδοκιμαζούσης συμπάσης τῆς Βουλῆς καὶ προέτεινε τὴν σύστασιν Ἐπιτροπῆς ἵνα ἐξετάσῃ ἂν ἡ φανοιστοιχία ὁμοιάζει καὶ ἂν τὸ ἔργον ἔχει τεχνικὴν ἀξίαν, νὰ δόσῃ δὲ τὸν χώρον, ὃν ἡρξήθη νὰ κοσμήσῃ καὶ ἄλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν ἀνδριάντας. Τὴν διαπύρην τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνδριάντος ἀνεχομένην εἰς 60,000 δρα. ἀνέλαβεν ὁ ἐν Κατῶν ὁμογενὴς κ. Κότσικας. Ὁ μέγας ποίτεντῆς παρίσταται ὁρθὸς εἰς τὴν συνηθεστότεραν τὸν στάσιν — μὲ τὰς χεῖρας ὁπισθεν — βλέπων κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς του. Ὁ ἀνδριάς στηρίζεται ἐπὶ μεγάλου ποδῶς ἐν τῇ ἀπλότητι τὸν ὑποβάθρον, εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὁποίου ἄγγελοι ἐκπροσωποῦν τὴν Δόξαν κρατεῖ κ' αἶδον δάφνης καὶ γράφει τὸ ὁπλὸν τοῦ Τρικουπί : « Ἡ Ἑλλὰς προσφύσκει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ ». Ἡ Δόξα θὰ γίνῃ ὀρεγάλινος, τὸ δὲ λοιπὸν μέρος ἐκ μαρμαίρου. Τὸ ὅλον μνημεῖον ἔχει ὕψος ἑξ καὶ ἡμίσεος μέτρον, ἐξ ὧν τὰ δύο καὶ ἡμίση ἀποτελοῦν τὸν ἀνδριάντα. Μεγάλῃ εἶνε ἡ ὁμοιότης τῆς φανοιστοιχίας ἰδίως ἐκ τοῦ πλυσίου.

Ὡς χώρος πρέπει νομιζόμεν νὰ προτιμηθῇ τὸ δεξιὸν τῆς μεγάλης κλίμακος κενόν, ὅπερ ἐκατέρωθεν αὐτῆς σχηματίζεται ὑπὸ τῶν δύο προεχομένων τοῦ κτιρίου, ἢ εἰς τὴν γωνίαν ἣν σχηματίζει τὸ κυκλίδωμα τοῦ κήπου μετατροπὴν εἰς κυκλικὴν ἐσοχὴν. Ὁ ἀνδριάς θὰ εἶνε ἐτοιμος μετὰ ἐν ἔτος.

★

Ὑπὲρ τῶν προσφύγων Μικρασιατῶν ἐδόθη ὑπὸ τῶ « Πανελληνίου Συνδέσμου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν » συναυλία ἐν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ. Ἡ δεσποινὶς Γαλάτεια

Αννα Σαυλόγλου

Μπέτσον απήγγειλε το «Δοξασμένο Ρηγόπουλο» του κ. Α. Καραβία, προέδρου του Συνδέσμου, εν Ποιμενικόν ειδήλιον του κ. Θ. Μπουτάκη και τον Θρίαμβον του Διαγόρα. Έχει καλήν απαγγελίαν, προσομοιάζουσαν όμως την φωνήν του διδασκάλου της κ. Σιγάλα. Η δεσποινίς Άννα Σαυλόγλου, μαθήτρια της κ. Φωκά, διά πρώτην φοράν ενεφανίσθη πρό κοινού, ως εκ τούτου παρατηρήθη δειλία τις, όμως δικαιολογημένη. Έχει φωνήν λυρικής ύψιφώνου, πολύ καλήν και συμπαγή, ή εκλογή όμως των τεμαχίων δεν ήτο κατάλληλος διά την φωνήν της. Έτραγουδῃ με τὸν ἴδιον περίπου τρόπον, μίαν Προσευχήν του Μασσενέ, μίαν λεμβωδίαν του κ. Μπέτσον, την «Ανάμνησιν Σιμόνης» μελωδίαν του κ. Σαυδοπούλου και εκτός προγουμένου το Έλλ. τραγούδι «Μάνα και Γυιός» του κ. Σαμάρα. Ο κ. Κρασσάς με το βιολί του έπαιξε με αίσθημα και λεπτότητα το «Zigeunermaizen» του Σαραζάτε, μίαν «Νυκτωδίαν» και την «Ανάμνησιν» του Urta. Ακόσκιος ή απόπειρα, και δι' αυτήν την δυσχέρειαν της εκτελέσεως από τεχνικής άπαιρεως και διότι είχεν εκτελεσθή αλλιτε υπό δεξιότεχρων. Προφανώς ήδικήθη ο κ. Κρασσάς από το βιολί του, το όποτον ήτο καλόν διά δομάτιον, άλλ άκατάλληλον διά συνανλίαν.

★

Ο ζωγράφος κ. Μπισκίνης έξωγράφισε πίνακα παρσιτώντα την «Εθνικήν Ίδεάν». Η Έλλάς εις έν βάθος Βυζαντινόν, αληθινή Άμαζών, με χλαμύδα και σιγχάριον, επί θρόνον καθήμενη περιστοιχίζεται από τά τέκνα της, άγόρια και κοράσια, τας Έλληνικάς επαρχίας, με τας έγχωρίους ένδυμασίας εκάστη. Δεξιά της Έλλάδος ή Έλευθερία με γυμνόν τό ξίφος, όπισθεν ή Σκλαβία, θλιμμένη, άριστέρα ή Νίκη υπαγορεύουσα εις την Ίστορίαν την δόξαν των πολεμιστών. Τό Ύπουργείον της Παιδείας θα την έκτυπώση εις χιλιάδας έγχρώμων λιθογραφικών αντιτύπων, ίνα την διανεμή εις τά σχολεία.

Η διακεχομένη καλλιτέχνης κ.Έννυία Καμπανάκη είχε την άξίεπανον πρωτοβουλίαν να δώση συνανλίαν έπερ των προσφύγων εις τό foyer του Βασιλικού θεάτρου, υπό την προστασίαν της Α.Β.Υ. της προικτισσης Νικολάου, τη συμπράξει του καθηγητού κ. Σούλτσε. Κατά την συνανλίαν αυτήν έτραγουδῃσε με μεγάλην τέχνην και καταπλήσσουναν δύνανιν τρία μέρη εκ μελοδραμάτων, εις α

της εδόθη ευκαιρία να δείξη τό πλούσιον και εκλεκτόν μέταλλον της φωνής της. Η polonaise των Πουριτανών, ή μονωδία των κωδωνίσκων της Δακμής και ή Canarina του Κουρέως της Σεβίλλης, δύο σοφία δια, άπαντούντα και ευστροφίαν και διαύρειαν και άντοχήν φωνής, άπεδόθησαν άριστοτεχνικά. Έπίσης έτραγουδῃσε δύο άσματα του κ. Σαμάρα, τό γνωστότατον Της κοπέλλας τό τρέσο, την Νέρτα μου και έν καλλίτερον αυτών άσμα του κ. Σαυδοπούλου, την Αγάπην—Πόνον τό όποτον διά πρώτην φοράν εκτελεσθή και ήρесе πολύ. Άλλά τό μεγαλύτερον μέρος της επιτυχίας ήσαν άναμφιβόλως αί «Variations» του Proch. Έν κελάδημα και συγχρότως μία άνακωράγῃ, ένας ποικιλώτατος συνδυασμός τόνων, ένα παραστικώτατον τραγούδι τό όποτον άπαιτεί μακράν σπουδήν διά να διεργηρευθῇ. Η κ. Καμπανάκη υπερέβαλε πάσαν προσδοκίαν άνεδείχθη αληθής ήρωίς του άσματος, εις τό δυσκολώτατον αυτό τεμάριον. Ο κ. Σούλτσε, μεθ' ήσωνος ή άλλου επιτυχίας, εκτέλεσε τέσσαρας συνθέσεις, έν ας και τά γνωστά εξ άλλων συνανλιών: την «Romance» του Μπετόβεν και τό Οήμοριστικόν του Ντβόρακ, συνθετούσης της δεσπ. Γεράκη.

—Απέθανεν έν Αθήναις ο πατριωτικώτατος ποιητής Παρωγιώτης Συνοδινός, έν ήλικία 78 ετών. Χαρακτηρισμὸν των έργων του θα δώσωμεν εις τό προσεχές φύλλον.

—Εις την έκθεσιν του Αγ.Φραγκίσκου θα μετάσχη και ή Έλλάς, ως προς τό καλλιτεχνικόν μέρος επικρατεί ή σκέψις, να αντιπροσωπευθῇ πόσον δι' έκμαγείων άρχαιότητων. Άλλά διατί όχι και διά νεωτέρων έργων τέχνης; Η μήπως δεν έπάσχουν ζωγραφικοί πίνακες και γλυπτά έργα άξια λόγου; Εις την επιτροπήν μετέχουσι και μέλη σχετιζόμενα με την τέχνην, ως οί κ. κ. Ίακωβίδης και Βελιανίτης, οί όποτοι πρέπει να μεριμνήσουν ίνα και ή νεωτέρα Έλλ. τέχνη αντιπροσωπευθῇ επαρκώς.

—Η πρώτη εφευρετή συνανλία του Ώδείου Αθηνών έπήρξε μία δεξίωσις, ούτως είπειν, ενός ξενητευμένου Έλληνος, του βιολινίστα κ.Αί. Καζαντζῆ, παλαιού τροφίμου του Ώδείου όστις νεώτατος έγινετο καθηγητής εις τό Ώδειον των Βουζελλίων, τό τελειότερον διά τό τεράστιον εκ των Ευρωπαϊκών Ώδείων. Ολόκληρον τό ενδιαφέρον είκλυνεν ή τέχνη του, ή δε όρχήστρα έχορσίμευσεν ως πλάσιον. Τό δοξάσι του κ. Καζαντζῆ διακρίνεται διά την λεπτότητα και γλυκύτητα. Όλος και ό ίδιος προσοπιστός, έχει και εις τό παιξιμόν του μίαν ασύγκριτον εύγένειαν, είνα βιοτουόζος εκ των σπανίων,δυνάμενος να συγκριθῇ προς τὸν διάσημον Ούγγρον Κούμπελικ. Δεν άφροπάζει, δεν άσέσκειται εις τὸν θόρον, δεν κακομεταχειρίζεται τό βιολί του. Τό θωπεύει, τό προσέχει με στοργήν μέχρι της λεπτοτάτης απηχίσεως, και αυτό, πειθήνιον, δέχεται τας θωπείας και άποδίδει την μαγείαν του λυρισμοῦ, της εμβύης, της λήπης. Είκατι άκαταμαχίτως την προσοχήν και θέλει την καρδίαν εις τας πλέον εδαισθήτους ίνας. Παθητικός μέχρις εκστάσεως εκτέλεσις σχεδόν όνειρώδης. Προς ταύτα συνδυάζει και την μεγάλην τέχνην, την δεξιοτητα εις τας πλέον λεπτεπιλεπτους άποδόσεις, μίαν έποβλητικότητα. Δεν επιδεικνύει ταρδακτυλονοργικάς ιδιοτροπίας. Πάίζει μεθυστικά, με ακρίβειαν και άτομικήν αντίληψιν, αλλά και κάποιαν νευρικότητα, έξουθενόσαν όμως εις συνεχή κίνησιν του σώματος.

Έπαίξε συνοδεία της όρχήστρας τό concerto εις μι έλασσον του Μένδελσον, από τά έξοχότερα έργα του, συγκείμενον από τρία μέρη, με κάποιαν σγκίνησιν ως εκ της πρώτης εμφάνισσεως. Ασφαλέστερα και θαυμαβεντικώτερα εκτέλεσε μετά της όρχήστρας τό προοίμιον του όρατορίου «ό Κατακίνωμός» του Σαίν-Σάνς με τας ουνθμικάς μεταπτώσεις, συνοδεία δε του κ. Λογκοβάοδι εις τό κλειδοκτύμβαιον, δύο δυσκολιώτατας συνθέσεις—την «Romance» του Ρομμανοτάιν και τό «Caprice» Παγαρίν. Εις άμφότερα έδειξε δαυρήν τά χαρίσματα της δεξιότητάς του. Αί επευφημίας των ήνάγκασαν να παίξη εκτός προγουμένου των Ούγγρων χορόν του Μπράμς.

Η όρχήστρα έπαιξε προς τούτοις μίαν σύντομον, αλλά χαριτωμένην εισαγωγήν του Epreuvre villageoise του μεγαλειτέρου Βέλγιν μονουργού Γρετού την δευτέραν συμφωνίαν του Μποροντέν, πλήρη εθνικιστικῷ πνεύματος με ένα andante καθαρῶς Ρωσικόν, τό «Αδράχτι της Όμφάλης» συμφωνικόν ποίημα του Σαίν-Σάνς και άλλοτε εκτελεσθέν και την γλυκυστήν δοφ και μεγαλοπρεπή εισαγωγήν του λυρικού μελοδράματος του Βέρμπε «Freischütz», παιχθέντος τό πρώτον τό 1821.